

להיות בן אדם

מעשה בן אחד, שהיה סורר ומורה, וכשגדל הפך לנער חצוף ועז מצח. לא ידע להסתדר עם הוריו, ותמיד צעק והשתולל. באמת לא היה הנער רע מיסודו, אלא שלא היתה לו שפה משותפת עם אביו. יום אחד, בעידנא דריתחא, צעק עליו אביו: "אתה אף פעם לא תהיה בן אדם!!" הנער נעלב, ארז לעצמו צרוד, לקח עימו פת לחם ועזב את בית הוריו. "אני אראה לאבא שלי מה זה שאני אף פעם לא אהיה בן אדם", אמר לעצמו. וככה עבר את הנהר הגדול, עבר גאיות, טיפס הרים, והגיע אל העיר הגדולה. שם, בעיר הגדולה, מהיותו רעב, עשה כל שביכולתו לפרנס את עצמו – ובהחלט היה בחור מוכשר ו'הלך לו' בעסקים, ולאט לאט הפך לגבר אמיד ומוכר בציבור הסוחרים.

"עכשיו", אמר לעצמו, "הנה, עכשיו אני איש אמיד – אחזור לבית הורי ואספר להם, ונראה אם אבא יחזור ויאמר שאני אף פעם לא אהיה בן אדם". אבל לא. כנראה שיש עוד לעשות. והוא המשיך ביתר עוז לצבור הון. קנה בנקים, העמיד צי של אוניות מסחר, שפוצו דרך בכל העולם. הוא הגיע לדרגת עושר לא פחותה מזו של המלך, והמלך השיא לו את בתו וכך היה גם עשיר וגם חתן המלך, נסיך המקובל על העם. "עכשיו אחזור לאבי ואראה לו שאני בן אדם". אבל לא, יש עוד לעשות. ברבות הימים הוריש המלך לנערינו זה את ממלכתו, והוא הוכתר ברוב פאר והדר. "זה לא מספיק להיות מלך". הוא רצה להיות מלך על כל המלכים. כך כבש את כל הארצות סביבו, והכתיר מלכים תחת הקודמים, שיסורו למרותו. עכשיו היה למלך המלכים, הגדול והנורא מכולם. עכשיו הוא שלט על כל היבשת. "עכשיו אחזור ואראה לאבי שהנה טעה, אני כן בן אדם. עובדה: אני מלך המלכים, אז ברור מאליו שאני כן בן אדם".

הוא גייס פמליה שלמה. והנה הם מגיעים לעיירה שכוחת אל, ענייה ומרודה. הצריפים והאווהלים מרופטים, והעוני שולט בחוצות. ושם, בקצה העיירה – בקתה, זקן יושב על יד האש ומחמם לעצמו את פת לחמו. המלך מכיר את אביו. האב נופל לרגלי המלך, אך המלך מצווה עליו לקום. ואז... "אבא, אתה לא מכיר אותי?!" – "כן, מכיר..." ממלמל האב. "הנה אבא, אני עכשיו מלך המלכים, אני שליט על כל היבשת. הגדול והנורא מכולם", והבן מוסיף ומפרט את קורותיו, ואז שואל: "אז הנה, אבא, עכשיו אתה חייב להודות שאני בן אדם".

והאב, במבט עייף מביט בבנו ואומר: "בן, אמך לא בחיים יותר. סבלנו חרפת רעב בעיירה, החיים היו נוראיים. אילו היית בן אדם, היית חוזר ומשתף אותנו בעושרך, היית רואה את אמך לפני מותה. אתה אמנם מלך, ואולי מלכם של מלכים... אבל אתה עדין לא בן אדם. כי בשביל להיות בן אדם לא צריך ללכת רחוק כל כך".

הרבה פעמים בחינוך ובחיים אנחנו רוצות להיות הכי.. הכי מוכשרת, הכי נשמעת, הכי מתלהבת, הכי כריזמטית, הכי מקובלת בשבט וכו.. מה לא עושים בשביל זה? ננסה להיזכר באיזה מקרה חינוכי בשבט- מה קרה? איך הגבנו? מה הייתה המטרה בתגובה?

בחינוך.. צריך להגיב מתוך אהבה ואמונה. מתוך היותנו פשוט בני אדם הבאים להיטיב עם העולם ולתקן אותו במלכות שדי.

אנחנו כאן בדגל תנועת אריאל עם אמת ענקית שמנחה אותנו. לא רוצות ולא מוכנות לוותר על פסיק מהתורה ויחד עם זאת רוצות מאד לתת מעצמנו למען העם! כשאנחנו מחנכות- אנחנו מחנכות מתוך תורה! מתוך ערכים ואידיאלים עליהם חונכו! גם כשנצרכת תגובה חריפה\ תגובה לא שגרתית לשבט- מתוך היותנו בנ"א- עובדי ה'- מקדשי שמו באהבה- מכוח זה נחנך!..

למען שמו באהבה! שבת שלום ומבורך, ובציפיה לבנין אריאל! עם הנצח לא מפחד מדרך ארוכה-גאולה בקרוב! לימוד צוות פרשת נשא תשע"ג.